

Пейо Яворов

На един песимист

Да, роб е той, народа, и спи дълбоко, гробно,
в безчувственост нехайна, в мълчание беззлбно
на привичен покой:
окови тежки влачи и тъй смирен умира,
че щастиего сякаш в неволята намира,
да, брате, роб е той.

Но хулна реч не казвай, недей го кле жестоко,
че уж не виждал злото, когато по-дълбоко
забива нокти то –
и смучи, и досмуква последната остала
живителна кръв капка в снагата, всичко дала:
защо грешиш, защо?

Аз зная, ти го любиш, неволника вековен,
и с болка го ругаеш в копнежа си синовен,
знам твоите мечти...
Че раснал си при него, че зальк твърд и черен,
делил си нявга с него; ала кажи, син верен,
познаваш ли го ти?

Уви, да беше знаял съмнения тайни
и жалбите сърдечни, и мъките безкрайни
на тоз прегърбен роб,
ти в ужас би настръхнал, не клел би тъй злобливо
и участта му тъмна оплакал би горчиво,
кат зинал бащин гроб.

А той се мръщи ядно на робството в хомота,
той чувствува дълбоко неправдите в живота,
но не и трезва мощ...
Че злата орисия в бедите обвинява
и с поглед към небето пощада ожидава:
слепее в черна нощ!

Иди, иди при него: лъчата всепобедна
на знанията твои – в тъмата непрогледна
там нека възсияй.
Прогледнал, той ще скъса оковите тогава
и към честита бедност пътеката най-права
самси ще узнай.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7063>]